

Серію «Суперроман» засновано 2022 року

SARINA BOWEN AND ELLE KENNEDY

US

EPIC

US © 2016 by Sarina Bowen and Elle Kennedy

Epic © 2019 by Sarina Bowen and Elle Kennedy

The moral rights of the author have been asserted.

Cover design and illustration by Elle Maxwell.

All rights reserved.

Переклала з англійської *Лілія Шаповал*

Художнє оформлення форзаців *Олени Васіної*

Бовен, Саріна.

Б72 Ми : роман : кн. 2 / Саріна Бовен, Елль Кеннеді; пер. з англ. Лілія Шаповал. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2025. — 368 с.: іл. — (Серія «Суперроман»).

ISBN 978-617-8512-01-9.

ISBN 978-617-8248-05-5 (серія).

Ось уже п'ять місяців нападник НХЛ Райан Веслі б'є рекорди у свій дебютний сезон. Мрії здійснилися: він грає у професійній лізі й щовечора повертається до Джеймі Кеннінга — давнього друга, який став його хлопцем. От тільки є проблема: ці найважливіші в житті стосунки доводиться приховувати, інакше Райан ризикує потрапити в центр медіабурі, яка затьмарить його успіх на льоду.

Джеймі кохає Веса. Щиро й безмежно. Та йому важко ховатися. Не таке життя він собі уявляв, і напруга через необхідність зберігати таємницю дається взнаки. Не полегшують ситуації і неочікувані труднощі на роботі, та Джеймі певен: поки Вес поруч, він упорається з усім. Принаймні в них є прихисток — квартира, де вони завжди можуть бути самими собою.

Чи все-таки ні?

Щойно найдопитливіший Весів товариш по команді оселяється кількома поверхами вище, ретельно продумана брехня починає руйнуватися. Увесь світ випробовує пару на міцність. Чи вдасться Джеймі й Весу, попри все, побудувати стосунки чемпіонського класу?

УДК 821.111(73)'06-31

ISBN 978-617-8512-01-9

ISBN 978-617-8248-05-5 (серія)

ISBN 978-195-450-050-1 (англ.)

ISBN 978-195-450-051-8 (англ.)

© Шаповал Л. О., пер. з англ., 2025

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2025

1

Вес

Ванкувер — гарне місто, але мені не терпиться його полишити.

Найдовша поїздка в нашому розкладі завершилася, і, бляха, мені вже так хочеться повернутися додому! Я стою у вишуканому номері готелю, дивлюся на набережну й витрушую з пакунка сорочку, яку щойно купив у магазині за рогом. Три-вале життя на валізах залишило мене без чистого одягу. Але ця сорочка чудова! Я повертався з благодійного обіду, де роздавав автографи, а вона так і витріщалася на мене з вітрини.

Я накинув її на плечі й поглянув у дзеркало, оцінюючи прикид. Непогано. Я б навіть сказав — чудово. Сорочка з тонкої бавовни з візерунком у лаймово-зелену клітинку. Дуже побританськи. До того ж цей яскравий колір нагадує мені, що лютий не триватиме вічно.

Зараз через дрескод я мушу одягати костюм три або чотири рази на тиждень, тому доводиться приділяти більше уваги своєму гардеробу. У коледжі я носив щось таке, можливо, тричі на рік. Та це не проблема, адже я люблю гарний одяг, і, як доводить готельне дзеркало, ці почуття взаємні.

Я збіса сексуальний! Якби ж тільки єдина дорога мені людина могла зараз оцінити цей прикид.

Учора ми розгромили «Ванкувер», і це моя заслуга. Ні, я аж ніяк не задираю носа. Два голи та гольова передача — мій найкращий результат. Своїм дебютним сезоном я здіймаю шум у медіа, хоча з радістю проміняв би все це на вечірні посиденьки з Джеймі біля телевізора й мінет. Я *зморений*. Вичавлений, як лимон. Просто виснажений.

На щастя, залишилося пережити лише один переліт.

Я хапаю телефон і фотографую свій живіт: з-під розстебнутої сорочки визирає шість кубиків преса. Трішки нижче моя рука прикриває пах. Я не одразу зрозумів, що Джеймі дуріє від моїх рук. Клянуся, він заводиться від них більше, ніж від мого члена.

Фото летить у чат.

Коментарі зайві.

Останній раз окидаю поглядом кімнату, хоча й усе спакував. Життя навчило перевіряти декілька разів, щоб у поспіху не лишати зарядок і зубних щіток. Ми так часто в дорозі, що я вже звик швидко пакувати речі.

На телефон приходять повідомлення: *«Гр-р-р. Просто приїжджай додому, окей? Не треба цих фото. Мій нещасний самотній член і так твердий»*.

Це нагадує мені старі водевільні жарти. Я відписую: *«Наскільки твердий?»*

«Достатньо, щоб забивати цвяхи в наші голі стіни».

Ми справді ще не привели до ладу квартиру, адже постійно працюємо й на це не вистачає часу. Та навіть коли випадає мить, на першому місці в нас, як завжди, стоїть секс, а не якесь там облаштування.

«Покажи мені», — благаю. Ми з Джеймі любимо обмінюватися пікантними фото, тому мій телефон завжди заблокований.

Джеймі так і не відповів. Можливо, він просто десь не вдома. Зараз у Ванкувері обід, а отже, у Торонто вже пізно... Чорт. Мене вже нудить від цієї математики. Я просто хочу додому.

Беру валізу й спускаюся. Кілька хлопців уже чекають у вестибюлі. Вони також мало не вистрибують зі штанів, так хочуть потрапити додому.

— Господи! — стогне Метт Еріксон, коли я підходжу до них. — Як я приїду, моїй дружині краще бути вдома й голою. А діти, дай боже, хай сплять. Із довбаними затичками у вухах.

Подумки я погоджуюся, що вісім днів — це справді надто довго, однак уголос нічого не кажу. Хоч мої товариші по команді чудові хлопці, я не вступаю в ці розмови. Не в моєму стилі брехати й прикидатися, ніби вдома на мене чекає дівчина, а сказати правду я ще не готовий, тому просто залишаюся при своєму. Аж тут помічаю, як Еріксон обертається до мене. На його нордичному обличчі з'являється дурнувятий вишкір.

— Бляха, мої очі. Здається, я осліп.

— Що таке? — запитую я впівголоса. Цей чувак постійно із чогось жартує.

— Ця сорочка! Господи!

— Справді, — зі сміхом погоджується старожил нашої команди Вілл Форсберг і демонстративно прикриває очі рукою, — вона така яскрава.

— Така гейська, — поправляє Еріксон.

Цей коментар мене зовсім не бентежить.

— Ця сорочка від «Том Форд», і вона топова, — бурмочу я. — Ставлю 20 баксів, що вона впливе у блогах «ключок» ще до кінця тижня.

— Бісів показушник, — кидає Форсберг, хоча саме він найбільше купується у увазі.

Коли моє фото вигулькнуло на сайті *HockeyHotties.com*, чуваку не сподобалося, що в нього з'явився конкурент. Та це смішно. Наче від нього кудись дінуться всі ті крихітки, які мокріють від хокеїстів.

— Я до того, — не вгаває Еріксон, — що в цьому прикиді ти мав би чудовий вигляд на Чорч-стріт¹.

— Серйозно? — запитую я. — З власного досвіду знаєш?

Він нарешті стулив пельку, та я помічаю інший погляд — тепер на мої груди витріщається Блейк Райлі. Він схожий на велике цуценя зі своїм розтріпаним каштановим волоссям. А ще він ніколи не фільтрує те, що говорить.

— Ця сорочка майже гіпнотизує. Вона наче каже: «Гей! Не смій, бляха, відвертатися».

— Вона каже: «З вас триста баксів, будь ласка», — виправляю я і додаю: — Мати такий класний вигляд — дороге задоволення.

Блейк пирхає, а Форсберг стверджує, що мені варто повернути витрачені гроші. Потім усі переходять до порожньої балаканини та припущень, що по нас ніхто не приїде й наші синілі яйця відпадут у цьому Ванкувері.

Зрештою автобус все ж таки прибуває, і ми займаємо місця. Я сідаю сам. На півдорозі до аеропорту мій телефон дзижчить — надійшло повідомлення. Я спеціально налаштував усе так, щоб текст (а особливо фото) не висвітлювався на екрані, допоки телефон не розблокують. І от щойно надіслане повідомлення від Джеймі чудово виправдовує цей запобіжний захід. Як тільки мій відбиток пальця підтверджується, на екрані з'являється фото зовсім не для стороннього перегляду. Воно і вульгарне, і смішне водночас. Джеймі приставив свій

¹ Вулиця в Торонто, центр ЛГБТК+ спільноти міста (тут і далі прим. пер.).

збуджений член до цвяха, вдаючи, ніби рожевою голівкою забиває його в стіну. До того ж він використав якийсь застосунок, щоб намалювати на пенісі щасливу мордочку, і тепер це схоже на якогось... веселого інопланетянина, що робить ремонт.

Я аж пирснув зо сміху. І хлопці ще казали, що ця сорочка гейська? Та вони не бачили по-справжньому гейського...

— Веслі?

Блейк раптом визирає ззаду, і я з такою силою тицяю на кнопку меню, що мій палець аж хрускотить.

— Га?

Він устиг щось побачити?

— Пам'ятаєш, я цікавився, чи подобається тобі жити на 2200 Лейк-Шор?

— Так.

— Так от, мої речі перевезли вчора, і тепер я твій новий сусід з п'ятнадцятого поверху!

— Справді? Круто, чуваче! — брешу я.

Чому я не розповів йому про всі недоліки? *Далеко йти до метро, а ще дме довбаний вітер з набережної.* Нічого не маю проти Блейка, та не хочу, щоб серед сусідів був хтось знайомий. Я докладаю багато зусиль, щоб залишатися в тіні.

— Ага. Краєвид шикарний, так? Я бачив його тільки вдень, але вогні вночі, напевно, вражають.

— Так і є, — визнаю я, наче мені не байдуже. Побачити обличчя мого хлопця — ось що зараз найбільше для мене важить, та нас розділяє ще чотири години перельоту.

— Можеш показати мені всі найкращі бари в районі, — пропонує Блейк. — Перший сет випивки за мною.

— Прекрасно, — відповідаю я.

«Бляха», — проноситься в моїй голові.

Дорога до Торонто займає цілу вічність. Коли я забираю свій багаж, годинник показує сьому вечора. Мені страшенно хочеться побути з Джеймі, адже часу в нас обмаль. О шостій ранку він має вирушити на гру до Квебека зі своєю основною юніорською командою, тому в нас усього одинадцять годин, щоб побути вдвох. А я ще навіть не вдома!

З кожним світлофором я закипаю все дужче. Нарешті заїжджаю в гараж (особливість будинку, якою я так вихвалявся перед Блейком, чорт забирай). Закочую свою величезну валізу в ліфт і, на щастя, без зупинок підіймаюся на десятій поверх. Я вже дістав ключі, щоб відімкнути двері якомога скоріше.

Двадцять кроків до квартири. Десять. Нарешті розчахую двері.

— Привіт, любий! — гукаю як зазвичай. — Я вдома.

Перекидаю валізу через поріг, жбурляю на неї своє пальто й залишаю все біля дверей. Мені не терпиться отримати довгоочікуваний поцілунок. Аж раптом до мого носа долітає смачний запах, який витає у квартирі. Джеймі приготував для мене вечерю. Знову. Господи, та це просто ідеальний хлопець.

— Привіт! — озивається він, виходячи з коридору, що веде до спальні. На ньому лише джинси, а на обличчі, на диво, видніється борода. — Ми знайомі? — він дарує мені спокусливу усмішку.

— Те саме питання.

Ми знаємо один одного з підліткового віку, коли в нас на обличчі ще не росло волосся, а потім Джеймі завжди був чисто поголений, тому зараз я просто-таки витріщаюся на його світлу бороду. Тепер він має інакший вигляд. Старший. І збіса гарячий. Я жадаю відчути його бороду на своєму обличчі

або й на яйцях... Господи. Кров уже кипить, а я ж лише п'ятнадцять секунд як удома. На мить застигаю посеред кімнати, бо хоча минуло вже вісім місяців нашого спільного життя, я і досі не вірю своєму щастю.

— Привіт, — знову дурнувато повторюю.

Джеймі ступає вперед, і його невимушена хода така знайома, що в мене ледь стискається в грудях. Він кладе руки мені на плечі й легенько масажує м'язи.

— Не їдь так надовго, а то наступного разу мені доведеться прокрастися у твій готельний номер.

— Обіцяєш? — хрипко запитую я.

Джеймі так близько, що я відчуваю морський аромат його шампуню та запах пива, яке він випив, поки чекав на мене.

— Звичайно, якщо колись мені випаде вихідний, — відповідає він. — Зайнятися сексом у готелі після гри? Звучить заманливо.

Я вимірюю відстань до нашого дивана й рахую, скільки шарів одягу треба скинути із себе за наступні декілька секунд, однак Джеймі раптом опускає руки й каже:

— Я вже повечеряв, а твоя порція в духовці. Я поставив її кілька хвилин тому. Там енчилада з куркою, їй треба п'ятнадцять хвилин розігрітися.

— Дякую, — мій живіт промовисто бурчить, і Джеймі шкрититься. Здається, я голодний і в буквальному сенсі.

— Пива?

Аякже!

— Я принесу, — кажу, — а ти сідай і ввімкни наступну серію. Можемо подивитися її, поки чекаємо.

Мій голос звучить надто ввічливо. Чомусь приїзд додому завжди викликає дивні відчуття. Це такий короткий, але ніяковий момент, від якого не знаєш, чого й очікувати.